

Simpozion

Sala Teatrului Foarte Mic a fost gazda unui simpozion organizat de revista „Teatrul“, cu sprijinul Comitetului de cultură și educație socialistă București și al Teatrului Mic, simpozion prilejuit de apariția la Editura Politică, în colecția „Din gândirea social-politică a președintelui României“, a volumului **Nicolae Ceaușescu — Artă și literatură**. Manifestarea a fost prezidată de scriitorul Dinu Săraru. Au participat numeroși oameni de teatru din capitală. Au prezentat comunicări Tamara Maria Dobrin, vicepreședintă a Consiliului Culturii și Educației Socialiste, Dumitru Radu Popescu, președintele Uniunii Scriitorilor, Dina Cocea, președintă a Asociației oamenilor de artă din instituțiile teatrale și muzicale, Ileana Berlogea, decan al Facultății de teatru a Institutului de artă teatrală și cinematografică „I. L. Caragiale“, actorul Mircea Albulescu de la Teatrul Național, Ion Cristoiu, redactor-șef adjunct al ziarului „Scnteia tineretului“, dramaturgul Theodor Mănescu. A fost omagiată contribuția de excepțională valoare a tovarășului Nicolae Ceaușescu la elaborarea politicii culturale a partidului nostru, relevându-se consecvența principiilor care, stau la baza teoriei revoluționare a culturii socialiste. S-au făcut referiri la problema reflectării realității în opera de artă și la rolul activităților cultural-educative de masă, la Festivalul național „Cântarea României“, inițiat și conceput de către secretarul general al partidului ca o modalitate culturală pluridisciplinară care deschide perspectiva afirmării plene a personalității, având o evidentă funcție civilizatoare, de largire a sferei de cuprindere și înțelegere a artel. Afirmarea conștiinței revoluționare, desăvârșirea profilului intelectual al omului nou — domeniu în care arta și literatura pot și trebuie să devină pîrghii de maximă însemnătate — au constituit de asemenea obiectul comunicărilor. S-a apreciat că acest simpozion — organizat în cadrul „Primăverii culturale bucureștene“ — este una dintre interesantele manifestări ce premerg sărbătoririi a 40 de ani de la istoricul act de la 23 August și Congresului al XIII-lea al Partidului Comunist Român. Tovarășa Tamara Dobrin a subliniat faptul că într-o societate cu vechi tradiții umaniste, cum este societatea românească, arta și cultura socialistă se implică activ în existența social-politică, participînd la lupta pentru îndeplinirea idealului edificării societății socialiste multifateral dezvoltate, în spiritul orientărilor și sarcinilor trasate de secretarul general al partidului.

*Vocația
constructivă*

a

poporului

român

Acum, când Canalul Dunăre-Marea Neagră e gata, un firesc spectaculos al faptului în sine face să treacă într-un fel de plan doi ceea ce eu aş numi lumea adusă cu ea de această operă omenească. Un plan doi al atenţiei, dar nu mai puţin semnificativ, fiindcă în adâncul gândului fiecăruia care meditează la ceea ce s-a înfăptuit există imaginea miilor şi miilor de oameni pentru viaţa cărora Canalul a devenit un ax central, şi pentru existenţa viitoare a cărora va fi, nu mai puţin, una dintre faptele esenţiale. Merită, de pe acum, să ne gândim la această dimensiune, de spirit, a Canalului: indiscutabila sa perpetuare epoeică în imaginaţia viitorimii, transmiterea, din tată în fiu, din om în om, precum s-au transmis doinele şi baladele în miezul cărora scînteiază cu nemurire enorme strădanii umane, aspiraţii egale cu o întregă istorie, biruinţă de natură a determina ulterioare evenimente.

Fără îndoială, semnificaţiile posibile care atestă vocaţia noastră constructoare sînt nelimitate! Mie îmi place să-mi imaginez, însă, din tot şi din toate, miile de riuri umane care pleacă de aici, din Dobrogea Canalului, în toată ţara, ape invizibile, risipindu-se prin cîmpii, urcînd munţii, pătrunzînd în vate şi oraşe, luminînd zile şi nopţi. Canalul care s-a edificat este rodul muncii întregii ţări. Vestea victoriei este, implicit, o raportare, cu cele mai fine implicări, la toţi cei din România anului '984, ca autori ai Canalului.

Este foarte posibil ca generaţiile viitoare — aşa cum noi, astăzi, o facem pentru a ne identifica mai bine — să-şi caute numele şi justificarea în această faptă încheiată în 1984. Este, de aceea, cu atît mai important, pentru ei, pentru noi, să le transmitem, şi să ne transmitem, imaginea totalităţii. „Şi eu am fost acolo!” sînt îndreptăţiţi s-o spună cu mîndrie atîşia! Cum vor ajunge aceste vorbe în viitor? ! Cît de adînc reverberante vor fi pentru cei din posteritate, ce vor contempla blînda curgere a apelor, privindu-le ca şi cum ar fi fost dintotdeauna acolo. Aşa cum ne uităm noi la munţi, la cîmpii, la spectacolul etern al cerului! Şi, deodată, un cuvînt, un semn, o înfiorare care umanizează, dă identitate vie! În singurătatea munţilor, sanctuarul dacic, pe care ochiul îl întîlneşte încercînd să cuprîndă orizontul, fixează locul într-o istorie vie, a noastră, îl umple de foşnetele vieţii, de lumea lui... În vremi şi prin vremi, Canalul va fi semnul acesta viu, care va spune despre lumea noastră, despre apartenenţa noastră la ea şi despre apartenenţa ei la viaţa noastră. Încercarea pe care o face gîndul în asemenea momente nu-i simplu joc de fascinaţie, de străpungere a timpului cu imaginaţia. Prin lumea Canalului, prin această memorie a unei mari fapte care se răspîndeşte în lungul şi-n latul ţării, noi vom exista şi mîine! Vom fi contemporani cu generaţiile care, astfel, prin gînd, ne vor lua în activul lor.

Merită să ne gândim, din acest unghi, la cei ce au construit Canalul, iar la izbînda lor — ca la o măsură de unitate, ca la un uriaş gest cu forţă centripetă, valabil azi şi în eternitate. Optica pe care încerc s-o sugerez şi care mi se impune este cea a faptului de artă. Vocaţia constructoare a noastră se impune lumii, în acest an 1984, deopotrivă printr-o construcţie materială, destinată a ajuta omului de pe pămînt, şi printr-o construcţie de gîndire nepieritoare. În planul spiritului, Canalul va rezista cît timp vor fi fiinţe gînditoare, în stare de aspiraţii către perfecţiune. Să privim aşadar această construcţie ca pe un moment de mare intensitate a spiritului poporului român. Una dintre culmile de pe care vedem şi, cu lumina adevărului nostru, sîntem văzuţi în spectacolul constructorilor lumii de azi şi de mîine.

Platon PARDAU